ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ Γ΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

26 ΜΑΪΟΥ 2010

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΓΝΩΣΤΟ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Α.1

Εξάλλου, η αρετή αναφέρεται σε συναισθήματα και σε πράξεις, όπου αποτελεί σφάλμα η υπερβολή και η έλλειψη και κατακρίνεται, όμως το μέσο επαινείται και είναι το σωστό· και αυτά πάνε και τα δύο μαζί με την αρετή. Επομένως, η αρετή είναι μια μορφή μεσότητας, αφού έχει ως στόχο το μέσο.

Επιπλέον, το σφάλμα γίνεται με πολλούς τρόπους (γιατί το κακό και το άπειρο, πάνε μαζί, όπως δίδασκαν οι Πυθαγόρειοι, ενώ το καλό πάει μαζί με το πεπερασμένο), όμως το σωστό γίνεται με έναν μόνο τρόπο (γι' αυτό και το πρώτο είναι εύκολο, ενώ το άλλο είναι δύσκολο: πράγματι, είναι εύκολο να αποτύχουμε στο στόχο μας, όμως δύσκολο να τον επιτύχουμε)· και γι' αυτούς λοιπόν τους λόγους η υπερβολή και η έλλειψη είναι χαρακτηριστικά της κακίας και η μεσότητα της αρετής:

«καλοί με έναν μόνο τρόπο, κακοί με πολλούς τρόπους».

Β.1

Ο Αριστοτέλης αξιοποιώντας την άποψη των Πυθαγορείων και τον άγνωστης προέλευσης στίχο τονίζει την πολυμορφία της κακίας σε αντίθεση με την απλότητα της αρετής, επομένως τη δυσκολία της επίτευξής της σε αντίθεση με την ευκολία της αποτυχίας.

Έτσι, αφού ο Αριστοτέλης ολοκλήρωσε το συλλογισμό του («*Μεσότης τις ἄρα ἐστίν ἡ ἀρετή, στοχαστική γε οὖσα τοῦ μέσου».)* ότι η αρετή είναι μεσότητα, ενισχύει τη θέση του αναφερόμενος στη θεωρία των Πυθαγορείων με ένα νέο συλλογισμό, με το ίδιο συμπέρασμα – η αρετή είναι μεσότητα. Σύμφωνα με τη διδασκαλία των Πυθαγορείων απέναντι σε κάθε αρχή που έχει τη δυνατότητα να επιβληθεί υπάρχει άλλη μια που υποτάσσεται, ο κόσμος, δηλαδή, διοικείται και διευθετείται από αντίθετες μεταξύ τους δυνάμεις. Μερικοί μάλιστα μιλούσαν για δέκα τέτοιες αρχές που τις έλεγαν ζευγαρωτά (πυθαγορική διδασκαλία «περί εναντίων»). Στη διδασκαλία αυτή το αγαθόν είναι σύστοιχο π.χ με το φως, με το δεξιόν, με το εν, με το πέρας, ενώ το κακόν με το σκότος, με το αριστερόν, με το πλήθος, με το άπειρον.

Το κακό των Πυθαγορείων – η εκτροπή από το ορθό - ανήκει στο άπειρο, το αδιαμόρφωτο, το χωρίς όρια και επομένως μπορεί να συμβεί με πολλούς, άπειρους τρόπους. Αντιθέτως, το αγαθό των Πυθαγορείων, το ορθό, η

ΟΜΟΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ

επιτυχία στο στόχο, ανήκει στο πεπερασμένο – πέρας, που βρίσκεται σε ορισμένα όρια. Η αποτυχία στον επιδιωκόμενο σκοπό μπορεί να γίνει με πολλούς τρόπους, ενώ η επιτυχία του καλού μπορεί να γίνει μονάχα με έναν τρόπο· δηλαδή με πολλούς τρόπους μπορεί κανείς να οδηγηθεί στο κακό και να αποτύχει σ' αυτό που στοχεύει · αντίθετα, το να φτάσει κανείς στην κατάκτηση του αγαθού, στην πραγμάτωση και βίωση της αρετής, αυτό μπορεί να γίνει μόνον με έναν τρόπο. Γι' αυτό εξάλλου το ένα είναι δύσκολο και το άλλο είναι εύκολο, δηλαδή είναι εύκολο να αποτύχουμε στο σκοπό που θέτουμε, ενώ είναι δύσκολο να πετύχουμε σ' αυτό που θέτουμε ως σκοπό. Επομένως: οι επιλογές για τη μεσότητα δεν είναι απεριόριστες. Καταλήγει ότι η υπερβολή και η έλλειψη είναι γνωρίσματα της κακίας, της ηθικής απαξίας, ενώ η μεσότητα χαρακτηρίζει την αρετή, την ηθική αξία.

Για να θεμελιώσει ακόμα περισσότερο τη θέση του, επικαλείται την ποίηση. Ένας και μόνο στίχος με μια τριπλή αντίθεση: «ἐσθλοί – μέν ἁπλῶς # παντοδαπῶς δέ – κακοί» είναι ικανός να επιβεβαιώσει το λόγο του Αριστοτέλη. Ο στίχος που χρησιμοποιεί εδώ ο Αριστοτέλης είναι άγνωστης προέλευσης.

Β.2

Αρχίζοντας τον ορισμό της αρετής, ο Αριστοτέλης μας δίνει: Το προσεχές γένος της, δηλαδή την αμέσως ευρύτερη έννοια, στην οποία υπάγεται η έννοια αυτή και, ταυτόχρονα, την ειδοποιό διαφορά της, δηλαδή το σημείο, ως προς το οποίο διαφοροποιείται από τις ομοταγείς προς αυτήν έννοιες (αυτές που ανήκουν στο ίδιο γένος με την ίδια). Κατά τον Αριστοτέλη, το προσεχές γένος της αρετής είναι η έννοια της «έξης», που σημαίνει ότι η αρετή ανήκει στις έξεις, είναι έξη. Ο Αριστοτέλης χρησιμοποιεί τη λέξη *ἕξις* με τη σημασία της μόνιμης κατάστασης, της ιδιότητας που προκύπτει από τη συνήθεια ή από την άσκηση δίνοντάς της ηθικό περιεχόμενο· δηλαδή, ἕξεις είναι τα μόνιμα ηθικά γνωρίσματα του χαρακτήρα μας, καλά ή κακά.

Επιπλέον, η αρετή – έξη (και εδώ έγκειται η ειδοποιός διαφορά της) είναι προαιρετική, δηλαδή σχετίζεται με την ελεύθερη επιλογή. Επανειλημμένα υπογραμμίζεται από τον Αριστοτέλη η σημασία της προαιρέσεως για την ύπαρξη της αρετής. Σε ένα άλλο χωρίο του ίδιου έργου διαβάζουμε τους αναγκαίους όρους για να χαρακτηριστεί μια πράξη ενάρετη: ο άνθρωπος πρέπει να έχει α)συνείδηση της πράξης του (ειδώς), β)την ανάλογη προαίρεση (προαιρούμενος), γ)σιγουριά και σταθερότητα στην πραγματοποίησή της (βεβαίως και αμετακινήτως). Είναι κεντρικής σημασίας η υιοθέτηση της ενάρετης ζωής με την ελεύθερη βούληση.Όσο κι αν ταυτίζεται με την αρετή ο άνθρωπος, αν αυτή η στάση δεν είναι αυτόβουλη ενέργεια, δεν μπορεί να λογιστεί και να εκτιμηθεί ως θετικό στοιχείο ηθικό.

ΟΜΑΔΟΝΤΙΚΤΙΡΙΟ

Εδώ ο Αριστοτέλης επαναλαμβάνει την ιδιότητα της αρετής ως μεσότητας, που δε συνεπάγεται ίση απόσταση από τα δύο άκρα, την υπερβολή και την έλλειψη. Η αρετή επομένως δεν έχει σχέση με την αντικειμενική μεσότητα που είναι ίδια για όλους αλλά με την «πρός ἡμᾶς» μεσότητα (υποκειμενική) Έχουμε λοιπόν μεταβλητές μεσότητες ανάλογα με τα υποκείμενα και το σκοπό που επιδιώκουμε, μεσότητες που ορίζονται από τη λογική.

Τα στοιχεία για τα οποία μίλησε ο Αριστοτέλης ως αυτό το σημείο στην προσπάθειά του να ορίσει την αρετή, θα μπορούσαν να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι ο λόγος είναι μια έννοια απολύτως υποκειμενική: «ἕξις προαιρετική, ἐν μεσότητι τῇ πρός ἡμᾶς». Θα μπορούσε δηλαδή να δημιουργηθεί η εντύπωση πως το κάθε επιμέρους άτομο, ορίζοντας με ένα δικό του τρόπο το δικό του «μέσον», ορίζει με έναν απολύτως δικό του τρόπο την αρετή· πως δεν υπάρχει κανένας κοινός κανόνας για τον καθορισμό της ουσίας και του περιεχομένου αυτού που θα λέγαμε γενικά «αρετή». Ακριβώς για να μην δημιουργηθεί η εντύπωση αυτή, ο Αριστοτέλης επιστρατεύει ως κοινό κανόνα την ανθρώπινη λογική, τον ορθό λόγο: η αναγωγή της ανθρώπινης λογικής σε στοιχείο καθοριστικό της έννοιας της μεσότητας εξασφαλίζει το στοιχείο της αντικειμενικότητας στην ανθρώπινη αυτή ιδιότητα. Ο Αριστοτέλης προχωρεί μάλιστα με ακόμη αυστηρότερο τρόπο στον καθορισμό του αντικειμενικού κριτηρίου: δεν μετράει γι' αυτόν τόσο η κοινή ανθρώπινη λογική όσο η λογική του φρόνιμου ανθρώπου, του ανθρώπου που βουλεύεται εὖ. Στον φρόνιμο άνθρωπο ενώνονται και συνυπάρχουν όλες οι αρετές. Όταν υπάρχει η φρόνηση, γράφει αλλού ο Αριστοτέλης, όλες οι αρετές θα υπάρξουν. Οι διάφορες αρετές δείχνουν πως αντιδρά ο φρόνιμος στις διάφορες περιστάσεις. Αν λείψει μια αρετή, αποδιοργανώνεται το όλον. Έτσι ο ηθικά σπουδαίος αποτελεί μέτρο σύγκρισης για τους άλλους. Η λογική του φρόνιμου ανθρώπου είναι ικανή να διακρίνει την αλήθεια μέσα στα πράγματα και να εκτιμά κάθε φορά το ορθό για να μπορεί ο άνθρωπος να επιλέγει το δέον και το πρέπον. Έτσι η αρετή δεν προσδιορίζεται υποκειμενικά και αυθαίρετα

Μέσα από διαδοχικούς συλλογισμούς καταλήγει: η αρετή είναι συνήθεια «ἕξις» που επιλέγεται ελεύθερα από το άτομο (προαιρετική), είναι μια μεσότητα αναφορικά με μας, καθορισμένη από τη λογική, δηλαδή με τον κανόνα που θα την καθόριζε ο φρόνιμος άνθρωπος.

Β.3.

Σελ. 147-149

"Η παράδοση λέει ... και στο τέλος του Σωκράτη"

Β.4.

σχέση → ἕξις

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

ανόρθωση → κατορθοῦν
καθαίρεση → προαιρετική
απάθεια → πάθεσι
υπόλοιπο → ἐλλείπειν
διαβλητός → ὑπερβάλλειν
εικαστικός → εἴκαζον
ουσία → οὖσα
πρακτική → πράξεις
ραστώνη → ῥᾴδιον

ΑΓΝΩΣΤΟ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Αν λοιπόν ζήσω περισσότερο καιρό, ίσως θα είναι αναπόφευκτο να υφίσταμαι τα βάρη του γήρατος και να βλέπω και να ακούω με μικρότερη οξύτητα και να συλλογίζομαι με περιορισμένη διαύγεια και στο τέλος να μαθαίνω δυσκολότερα και να λησμονώ ευκολότερα και απ' όσους ήμουν καλύτερος στο παρελθόν, απ' αυτούς να γίνομαι χειρότερος· αλλά όμως αν δεν αντιλαμβανόμουν αυτά δε θα άξιζε να ζω, ενώ από τη στιγμή που τα διακρίνω πως δεν είναι αναπόφευκτο να ζω χειρότερα και πιο δυσάρεστα;
Αλλά όμως αν θανατωθώ άδικα, αυτό θα ήταν ντροπή για αυτούς που άδικα θα με σκότωναν.
Γιατί αν είναι ντροπή η αδικία, πως δεν είναι ντροπή και οποιαδήποτε άδικη πράξη;

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Γ2.
πλείω → πολλοῖς
γήρως → γήρᾳ
δυσμαθέστερον → δυσμαθῆ
ταῦτα → τούτους
ἐμέ → ὑμῶν
ὁρᾶν → ἑώρα
ἀποβαίνειν → ἀπόβηθι
γίγνεσθαι → γενοίμεθα
αἰσθανόμενον → ἤσθηνται
ἀδικεῖν → ἀδικῆσαι

Γ3.α

ΟΜΙΛΟΣ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ

ἐπιτελεῖσθαι → τελικό απρμφ. Υπκμ στο "ἀναγκαῖον ἔσται"
πρότερον → επιρ. προσδ. χρόνου στο " ἦν"
τούτων → γενική συγκριτική από το "χείρω"
ἀβίωτος → κατηγορούμενο στο "ὁ βίος" από το συνδετικό ρήμα " ἄν εἴη"
ἐμέ → αντικείμενο στο "τοῖς ἀποκτείνασι"
ὁτιοῦν → σύστοιχο αντικείμενο στο "τό ποιεῖν".

Γ3.β

α. μή αἰσθανομένῳ (υπόθεση) και ἄν εἴη (απόδοση).
Λανθάνων υποθετικός λόγος της απλής σκέψης του λέγοντος.

β. εἰ μή ἐγώ αἰσθανοίμην → ἄν εἴη
Απλή σκέψη του λέγοντος.

ΟΜΙΛΟΣ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ
ΝΕΟ